

Sygn. akt V U 3255/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania M. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 24 listopada 2014 r.

znak (...)

I. *zmienia decyzję* Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. *z dnia* 24 listopada 2014 r. *znak* (...) *w ten sposób, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy przyjmuje jego wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia to jest od 1966 -1968 i 1970 - 1986 przy których WWPW wynosi 102,75 % ustalając wysokość emerytury na dzień 1 listopada 2014 roku w kwocie 1622,34 złotych,*

II. *w pozostałym zakresie odwołanie oddala,*

III. *wniosek o przyznanie zwiększenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników złożony przez wnioskodawcę w piśmie z dnia 23 października 2015 roku przekazuje organowi rentowemu do rozpoznania,*

IV. *stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu wysokości świadczenia.*

Sygn. akt V U 3255/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 listopada 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy M. R. emeryturę od dnia 1 listopada 2014 r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku. Wysokość ww. świadczenia organ rentowy ustalił zgodnie z art. 15 i art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto jako wariant najkorzystniejszy przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych z okresu ubezpieczenia od 1966 r. do 1986 r., gdzie

wppw wynosi 101,04%. Za okresy, za które wnioskodawca nie przedłożył dokumentacji płacowej, tj. od 13 lipca 1966 r. do 2 marca 1968 r., od 13 kwietnia 1968 r. do 11 stycznia 1969 r., od 26 stycznia 1970 r. do 31 grudnia 1970 r. i od 2 lutego 1976 r. do 28 lutego 1977 r. przyjęto minimalne wynagrodzenie, powołując się na ograniczenia dowodowe wynikające z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno –rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył M. R., wnosząc o jej zmianę i ponowne ustalenie wysokości świadczenia. Domagał się:

- ustalenia wskaźnika zarobków w okresie od 1 stycznia 1965 r. do 1985 r., ponieważ służba wojskowa od 29 października 1964 r. do 22 kwietnia 1966 r. jest równorzędnym okresem stanowiącym podstawę do emerytury,

- uwzględnienia pracy w szczególnych warunkach w:

a) Kopalniach (...) w L. z/s w W. w okresach: od 13 lipca 1966 r. do 2 marca 1968 r. i od 27 listopada 1973 r. do 3 lutego 1976 r.,

b) Przedsiębiorstwie (...) w L. w okresie od 13 kwietnia 1968 r. do 11 stycznia 1969 r.

W uzupełnieniu odwołania wnioskodawca wniósł o zmianę wyliczenia wskaźnika podstawy wymiaru emerytury za okres od 1 stycznia 1976 r. do 31 grudnia 1985 r. (k. 25).

W odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji. Podał dodatkowo, iż okres służby wojskowej jest uwzględniany w stażu pracy jako okres składkowy, zgodnie z art. 6 ustawy emerytalnej, ale brak jest podstaw prawnych, aby przyjmować za ten okres do ustalenia podstawy wymiaru minimalne wynagrodzenie. Był to bowiem okres, za który wnioskodawca nie osiągał wynagrodzenia i nie były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne. Wskazał też, że okresy pracy w warunkach szczególnych nie mają wpływu na wysokość emerytury.

W piśmie procesowym z dnia 23 października 2015 r. wnioskodawca wniósł dodatkowo o doliczenie do emerytury lat ubezpieczenia w KRUS (k. 68).

Sąd ustalił:

Wnioskodawca M. R., ur. (...), w dniu 6 listopada 2014 r. złożył wniosek o emeryturę. Organ rentowy przyznał mu emeryturę zaskarżoną decyzją z dnia 24 listopada 2014 r.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1966 r. do 1986 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (wppw) wyniósł 101,04%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wppw przez kwotę bazową 3.191,93 zł wyniosła 3.225,13 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 20 lat i 1 miesiąc okresów składkowych. Wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej wyniosła 1.608,14 zł.

Ustalona ww. decyzją emerytura została jednocześnie zawieszona z uwagi na pobieranie przez ubezpieczonego emerytury rolniczej z Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w J..

/bezsporne, nadto akta emerytalne ZUS/

W dniu 2 lutego 1976 r. wnioskodawca M. R. zawarł umowę o pracę na czas nieokreślony ze Spółdzielnią (...) w Ś. Zakładem (...) w S.. Na jej podstawie miał świadczyć pracę na stanowisku pracownika fizycznego w pełnym wymiarze czasu pracy. W umowie strony określiły, że wynagrodzenie ubezpieczonego płatne będzie w sposób i na warunkach

przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy Pracowników Kółek Rolniczych, tj. 11,50 zł za 1 godz. pracy wg VI kategorii zaszeregowania tabeli II. Określili też wysokość premii uznaniowej do 15%.

Do pracy ubezpieczony stawiał się w dniu 4 lutego 1976 r.

Za okres od 4 lutego 1976 r. do 30 kwietnia 1976 r. wnioskodawca otrzymał od ww. pracodawcy wynagrodzenie w łącznej wysokości 6.532,00 zł (568 godz. x 11,50 zł).

Od dnia 1 maja 1976 r. zwiększeniu uległa stawka godzinowa wynagrodzenia wnioskodawcy z 11,50 zł do 13,70 zł.

Za dalszy okres pracy, tj. od 1 maja 1976 r. do 31 grudnia 1976 r., ubezpieczony osiągnął wynagrodzenie na poziomie 21.563,80 zł (1.574 godz. x 13,70 zł). Łącznie za rok 1976 r. uzyskał wynagrodzenie w wysokości 28.096,00 zł.

Za okres od 1 stycznia 1977 r. do końca zatrudnienia w (...) w S., tj. do 28 lutego 1977 r., zarobki wnioskodawcy wyniosły 5.151,00 zł (376 godz. x 13,70 zł).

Po uwzględnieniu ww. zarobków wnioskodawcy w podstawie wymiaru za lata 1976 i 1977 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (wvwp) za te lata wzrósł odpowiednio do: 61,21% za 1976 r. i do 117,32% za 1977 r. Tym samym wskaźnik podstawy wymiaru ustalony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych ubezpieczonego wyniósł 102,75%.

Ustalona przy uwzględnieniu ww. wskaźnika emerytura ubezpieczonego od dnia 1 listopada 2014 r. wynosi 1.622,34 zł

Dowód: akta ubezpieczeniowe

akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) w S.

opinia biegłego sądowego z zakresu ubezpieczeń społecznych k. 43-53

przesłuchanie wnioskodawcy k. 40v, e-protokół z dnia 10.06.2015 r. 00:11:06 i nast.

Sąd zważył:

Odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W sprawie sporny między stronami był sposób obliczenia podstawy wymiaru emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął jako wariant najkorzystniejszy przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych z okresu ubezpieczenia od 1966 r. do 1986 r., gdzie wvwp wyniósł 101,04%. Za okresy, za które wnioskodawca nie przedłożył dokumentacji płacowej, tj. od 13 lipca 1966 r. do 2 marca 1968 r., od 13 kwietnia 1968 r. do 11 stycznia 1969 r., od 26 stycznia 1970 r. do 31 grudnia 1970 r. i od 2 lutego 1976 r. do 28 lutego 1977 r., ZUS przyjął minimalne wynagrodzenie. Wnioskodawca, po sprecyzowaniu żądania, domagał się zmiany wyliczenia wskaźnika podstawy wymiaru emerytury za okres od 1 stycznia 1976 r. do 31 grudnia 1985 r., uwzględnienia okresu służby wojskowej, okresów pracy w szczególnych warunkach, a nadto doliczenia lat ubezpieczenia w KRUS.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Ust. 6 stanowi natomiast, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Stosownie do ust. 2a cyt. przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250% (ust. 5).

W tym miejscu dodatkowo wskazać należy, że zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz.U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Dla celów obliczenia wysokości emerytury organ rentowy musi bowiem dysponować pewnymi danymi, co do wysokości dochodów ubezpieczonego (por. wyrok SN z 4 lipca 2007 r., I UK 36/07, Lex nr 390123).

Jakkolwiek w postępowaniu przed sądem nie obowiązują powyższe ograniczenia, co do zakresu środków dowodowych stwierdzających wysokość wynagrodzenia, to nie oznacza to jednakże dopuszczalności ustalania wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Możliwe jest dokonanie jedynie stosownych obliczeń rachunkowych w oparciu o dowody pozwalające na ustalenie wynagrodzenia w spornym okresie, nie może natomiast ustalać wysokości zarobków na podstawie przypuszczeń, uśrednień, czy też hipotetycznych wyliczeń. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno – rentowych może być bowiem uwzględnione tylko wynagrodzenie faktyczne uzyskane przez zainteresowanego w danym okresie. Jego wysokość musi być niewątpliwa i bezwarunkowa, a nie jedynie prawdopodobna. Należy mieć bowiem na względzie, iż stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą i konkretnym pracownikiem. Uśrednione obliczenie, oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników, nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy, dlatego nie może stanowić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 sierpnia 2013 r., III AUa 459/13, LEX nr 1363361 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 września 2013 r., III AUa 303/13, LEX nr 1366097). Należy też przypomnieć, że obowiązek wykazania wynagrodzenia ze wskazywanych lat zatrudnienia wyższego niż przyjęte przez organ rentowy jako podstawa do przeliczenia emerytury lub renty, ciąży na ubezpieczonym.

Przechodząc do kwestii spornej, podkreślić należy, że organ rentowy do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy słusznie jako najkorzystniejszy wariant przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych z okresu ubezpieczenia od 1966 r. do 1986 r. W latach tych bowiem mieszczą się najkorzystniejsze zarobkowo lata wnioskodawcy, najkorzystniejszy jest wskaźnik podstawy wymiaru. Nie było przy tym możliwości –jak domagał się tego wnioskodawca– uwzględnienia tylko i wyłącznie 10 jego najkorzystniejszych lat z całego okresu ubezpieczenia. Jak stanowią bowiem zacyt. wyżej przepisy, możliwość taka istnieje tylko i

wyłącznie w odniesieniu do 10 kolejnych lat kalendarzowych (a nie jakichkolwiek 10 lat) i to tylko wziętych z 20-lecia poprzedzającego wniosek o emeryturę /o przeliczenie emerytury. Gdyby zatem zastosować ww. wariant, tj. przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych z 20-lecia poprzedzającego wniosek, emerytura wnioskodawcy byłaby jeszcze niższa niż wyliczył ją ZUS.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci akt osobowych wnioskodawcy i wynikające z nich dane –z umów o pracę, angaży itp., pozwoliły jedynie na częściową zmianę zaskarżonej decyzji, tj. w części, w jakiej ZUS do wyliczeń wskaźnika wysokości podstawy wymiaru za okres od 2 lutego 1976 r. do 28 lutego 1977 r. przyjął minimalne wynagrodzenie za pracę. Dokumenty zgromadzone w nin. postępowaniu tylko w tym zakresie pozwoliły na ustalenie wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy, mimo że ubezpieczony kwestionował znacznie dłuższy okres. Wskazać w tym miejscu należy, że sama okoliczność wykonywania przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych nie stanowi podstawy do zwiększania wysokości jego emerytury tylko w oparciu o ten fakt. Jeśli jednak ubezpieczony, pracując w szczególnych warunkach czy w szczególnym charakterze, otrzymywał do wynagrodzenia jakiś dodatek z tego tytułu (np. dodatek za szkodliwe warunki pracy), to bez wątpienia dodatek ten – jako zwiększający wynagrodzenie wnioskodawcy– został wzięty pod uwagę do obliczenia podstawy wymiaru należnego mu świadczenia. I tylko taki wpływ może mieć praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na ostateczną wysokość świadczenia emerytalnego. Żadnych innych „dodatków” czy „zwiększeń” przepisy prawa w tym zakresie nie przewidują. Podobnie –nie było możliwe doliczenie wnioskodawcy do podstawy wymiaru okresu służby wojskowej. Okres ten jest co prawda uwzględniany w stażu pracy jako okres składkowy, zgodnie z art. 6 ustawy emerytalnej, ale nie ma podstaw prawnych, aby przyjmować za ten okres do ustalenia podstawy wymiaru wynagrodzenie minimalne. W przypadku wnioskodawcy okres ten był okresem, za który nie osiągał on wynagrodzenia i nie były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne.

Z całego zatem zakwestionowanego okresu możliwe było ustalenie wynagrodzenia ubezpieczonego tylko za okres jego pracy w Spółdzielni (...) – Zakładzie (...) w S.. Stosownych wyliczeń w tym zakresie dokonał powołany w nin. sprawie biegły sądowy. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego ubezpieczonego z okresu od 4 lutego 1976 r. (tego dnia bowiem ubezpieczony podjął pracę w (...)) do 28 lutego 1977 r. wynikała wprost z dokumentów (umowy o pracę i angażu z 1 maja 1976 r.). Do wynagrodzenia tego biegły nie doliczył premii uznaniowej. Nie było bowiem możliwości odtworzenia jej wysokości. W umowie o pracę nie została ona ściśle określona kwotowo bądź procentowo, wskazano tylko: „premia uznaniowa do 15%”. Oznacza to, iż premia przysługiwała od 0% do 15%. Ponadto, z § 5 załącznika nr 1 do Układu Zbiorowego Pracy z dnia 23 grudnia 1974 r. dla Pracowników Zatrudnionych w Kółkach Rolniczych i Spółdzielniach Kólek Rolniczych wynika, że premie wypłacano za wykonanie określonych zadań z uwzględnieniem jakości, dbałości o sprzęt, uzyskiwaną wydajność pracy, przestrzeganie zasad bhp. Pracownik mógł zostać pozbawiony premii całkowicie lub częściowo. Z kolei szczegółowe zasady premiowania określał regulamin premiowania opracowany przez kierownika zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową zatwierdzony przez Zarząd PZKR, który w nin. sprawie nie był dostępny. Sam wnioskodawca zeznawał o premii rzędu od 20 do 30% uzależnionej od efektów pracy. W świetle takich dowodów nie było możliwości odtworzenia, w jakim okresie i w jakiej wysokości i czy w ogóle wnioskodawca premię uznaniową otrzymywał. Podobnie, do wynagrodzenia ubezpieczonego nie doliczono dodatku za wysługę lat. Zgodnie z art. 26 ww. układu zbiorowego –za wieloletnią pracę w jednym zakładzie pracy pracownicy otrzymywali dodatek za wysługę lat. Dodatek ten przysługiwał najwcześniej po przepracowaniu w jednym zakładzie co najmniej 5 lat. Układ nie przewidywał przyznania dodatku za łączny staż pracy. Tym samym nie było podstaw do ustalenia wysokości tego dodatku dla ubezpieczonego. Wskazując na powyższe, biegły sądowy z zakresu ubezpieczeń społecznych ustalił, że za rok 1976 ubezpieczony z tytułu zatrudnienia w (...) w S. osiągnął wynagrodzenie w wys. 28.096,00 zł, a za rok 1977 –wynagrodzenie w wys. 5.151,00 zł. Po uwzględnieniu ww. zarobków w podstawie wymiaru za lata 1976 i 1977 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za te lata wzrósł odpowiednio do: 61,21% za 1976 r. i do 117,32% za 1977 r. Tym samym wskaźnik podstawy wymiaru ustalony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych ubezpieczonego wyniósł 102,75%, a ustalona przy uwzględnieniu ww. wskaźnika emerytura ubezpieczonego od dnia 1 listopada 2014 r. wyniosła 1.622,34 zł. Opinia powyższa opracowana została zgodnie z zakresem zlecenia, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w nin. postępowaniu, w sposób rzetelny, jest należycie uzasadniona, a wynikające z niej wnioski końcowe – prawidłowe. Dlatego Sąd uznał ją za

wiarygodne źródło dowodowe i w oparciu o nią poczynił ustalenia faktyczne w nin. sprawie. Organ rentowy nie wniósł do powyższej opinii żadnych zastrzeżeń, a zastrzeżenia ubezpieczonego, w szczególności te dotyczące uwzględnienia tylko 10 najkorzystniejszych lat z całego okresu ubezpieczenia czy zaliczenia pracy w szczególnych warunkach, jako niezasadne nie zostały nieuwzględnione.

Z powyższych względów –opierając się na wyliczeniach biegłego sądowego– Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w ten sposób, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy przyjął jego wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. od 1966 – 1968 i 1970 – 1986, przy których wwpw wynosi 102,75% ustalając wysokość emerytury na dzień 1 listopada 2014 r. w kwocie 1.622,34 zł. Dalej zaś idące odwołanie –jako niezasadne– oddalił (art. 477¹⁴ § 1 k.p.c). Powyższe znalazło swój wyraz w pkt I i II wyroku.

Odnosząc się do wniosku ubezpieczonego o doliczenie do podstawy wymiaru świadczenia lat ubezpieczenia w KRUS, Sąd uznał –mając na uwadze treść art. 56 ust. 4 – 6 ustawy emerytalnej– że zwiększenie takie może być przyznane tylko i wyłącznie na wniosek zainteresowanego, a skoro wniosek taki ubezpieczony złożył dopiero w toku postępowania sądowego w piśmie z dnia 23 października 2015 r. i wniosek ten (niezależnie od oceny jego zasadności) nie był wcześniej przedmiotem postępowania i rozpoznania przed organem rentowym ani przedmiotem decyzji– Sąd potraktował go jako nowy wniosek, który nie mógł podlegać rozpoznaniu przez tut. Sąd i przekazał do ZUS celem rozpoznania i wydania stosowanej decyzji (pkt III wyroku).

W punkcie IV wyroku, Sąd stwierdził, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia, wobec tego, że prawidłowe określenie wysokości emerytury było niemożliwe na podstawie przedłożonej organowi rentowemu przez wnioskodawcę dokumentacji, a przyczyną częściowej zmiany decyzji była odmienna sądowa ocena stanu faktycznego, możliwa dopiero po przeprowadzeniu w sprawie postępowania dowodowego (w szczególności dowodu z opinii biegłego sądowego), bez ograniczeń w tym zakresie zawartych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno –rentowe.